

Beszámoló

Először is szeretném megköszönni még egyszer a bizottság tagjainak, hogy megkaphattam ismételten az ösztöndíjat. Nagy segítség volt az elmúlt év során. Ugyanakkor szeretnék elnézést kérni amiért nem tudtam időben küldeni a beszámolót. Reméltem, hogy még pár szöveget sikerül befejeznem, vagy átfésülnöm. Ez részben megtörtént, a többi részét a szövegeknek feltehetően egy-másfél hónap múlva sikerül véglegesítenem, ugyanis egységesen és egyszerre dolgozom a ciklusokon.

Az eltervezett, megpályázott kézirattal kapcsolatban nagyon sok haladás történt, ha még nem a megtervezet úton, is viszont mindenképp egy kiforrottabb forma érdekében. A sajnálatos része, hogy bár minden igyekezetemet bevettem, kissé nehézkes volt a munka az interjúk néhány alanyával. Többen visszautasították a felkérést, viszont ez néha szerencsés helyzet volt hiszen éppen ilyenkor jöttek az igazán jó, és a kötetbe inkább illő megoldások, melyek sokkal inkább működtek együtt a koncepcióval.

Mindeközben igyekeztem ebben a vírusos helyzetben is aktívan részt venni az irodalmi életben, amennyire ezt a körülmények engedték természetesen. Szeretnék néhány szöveget mutatni a bizottságnak melyek az ösztöndíjnak köszönhetően születhettek meg. Az első és a harmadik hosszabb szöveget megrendelésre írtam. az elsőt az idén megjelenő Hervay antológiába korpa Tamás felkérésére, a harmadikat pedig Molnár Hertz Magor kérésére az Eső irodalmi folyóiratnak, Orbán Ottó Vojtina recepcióesztétikájára. Ezen kívül a kötet többi szövege már nyolcvan százalékban kész.

a kilégzés napja

„mendacem oportet esse memorem”

\akarsz repülni, Vojtina? hisz hatalmas voltál, míg az idő neked dolgozott. sárból és kövekből összeállt mező. hatalmas, mint téli fagyban a napmeleg. you'll regret it all some day. hát világ törpéi- egyesüljtek. ez most egy új évezred, itt is ugyanúgy mennek a dolgok, csak gyorsabban. itt már csak előre gondolkodunk, nincs idő megfigyelésre. most az ítélszék nem a szavakban lakik, hanem bárhol és bármikor. Európa, én többé már nem szeretlek, but, look at the horizon.

\legalább próbálkozunk, ha nem születnek testek, akkor is. ha nem marad semmi a szörnyfilozófián kívül, hiszen enged a kötél, és tele vagyunk dallal. lám, fordult a kocka, alatta tengerek és kontinensek törnek szét, hisz nyelvével él a nemzet. Európa, többé nem hiszek neked. mert minden, amid van, az én vagyok és az örömtől idegen. Fürdőszoba fotellel. kilátás és kényelem, meg persze büszke öntudat, még véletlenül se lássa senki, hogy meginognak benned a bádofellegek.

\valahol a metafizikában, ahol már nem lenne szükség semmire, éppen ezért szükségessé kell, hogy váljon minden. csalódtunk, és erre nincs igazi magyarázat. ennyiben változott. nincs túrni mód tovább, hisz várni sürget a gondolat, ahogy pikkellyé lesz a nyelv, és igazán már kiöltetni sem tudjuk, pedig mi leszünk a száj az arborétumban. feel the air is changing, hát az istenek legyenek veled, kedves posztmodern, hisz egyszer úgyis el kell menni, legyenek veled, Vojtina.

\akarsz repülni, Vojtina? you'll regret it all some day. but, look at the horizon, tele vagyunk dallal, enged a kötél, és mindez örömtől idegen. nincs túrni mód tovább, várni sürget a gondolat, feel the air is changing, kedves posztmodern. és most így élünk a szavakban, ahogy egy amerikai és egy ukrán orosz invázió közepén fárszi nyelven beszélget. a játék lényege, hogy egyszer vége van. utálsz? annyira nem. mennyire? the light has finally com

kökény baba

(D.A. története)

\ Th1

és az iga testté lett. színe, mint a szemfehér a test, mint lágytojás a présben

a test mely, ha kell törik

ha kell túr egyazon féltéken

gondvisel, hisz ezért verhetett gyökeret de ha felejteni kíván a rostos memória

hol messzi földről jött városok pihennek meg

megcsúszol és festmény lesz belőled mint a babonákból, melyek büszkén lógnak a szegénylelkű szobákban

hol azért isznak, hogy ne emlékezzenek, így jönnek a napfelkelték Ajarban.

az újrakezdés bátorsága vagy. a tollatlan főnixeké, kit falun megkopasztott

tyúknak

neveznek. hisz fej nélkül is képes futni.

aztán újraéledsz a húslevesben, és erőt adsz a

vasárnapi veszekedésekhez.

\ Th2

hét évem lehetett, mikor vándorcigány feleséget játszottam a pokrócsátorban. mindig Reni volt a férfi. megcsókolt. nagyapám szekerén és nagyanyám udvarán, ekkor volt első hasonló élményem és egy rongyokból varrt ajándék a szomszéd lánytól, idegen textilekből összefércelt piros tangám. hisz a gyermekkorhoz jelmez is jár, mit naivításban pácoltak a napok, járnak hozzá ujjak, melyek a gyerekkorban tartanak, kiegészítők melyek ómenként lapulnak a zsebemben, mint a pusztába kiűzött kecskeba.